

Phần 3

Chương 9

Cô nhẹ nhàng chạy vào phòng thay quần áo, vậy mà anh lại đồng ý đi ăn cùng cô! Cô có chút hốt hoảng, không hiểu sao lại cảm thấy vui vẻ.

Anh chờ cô, trái tim cũng đập nhanh, một sự nhiệt tình mãnh liệt không đè nén được trong lòng của anh đang muốn bộc lộ, đã lâu anh không có loại tình yêu này giống như chờ đợi cũng giống như đầy sức sống và xúc động...

A! Anh bị làm sao vậy? Anh bị cô mê hoặc hay là mê muội nhân vật mà cô đóng?

Anh không thể làm cô nhập làm một với nhân vật dưới ngòi bút của mình, cô là cô, cô có tính cách cùng cuộc sống của cô, chẳng qua chỉ là diễn viên mà anh mời đến.

Anh kiềm chế chính mình, không nên chạy nhanh theo cảm giác này, lý trí và tình cảm của hần cần phải rõ ràng.

Anh đi ra phía cửa chính, châm một điếu thuốc, im lặng chờ cô.

Miêu Khả Vân thay quần áo xong, đi ra khỏi phòng thay quần áo, thấy anh ở cửa, lập tức chạy ra chỗ của anh hỏi: “Anh muốn ăn cái gì?”

“Cái gì cũng được.” Cổ Húc Uy tắt điếu thuốc, nhìn khuôn mặt tươi cười đầy sức sống của cô, khó khăn dời ánh mắt đi, đi ra ngoài. Cô đi ra theo anh, lại ngồi lên xe rồi đi cùng anh.

“Tôi không biết ông chủ thích ăn cái gì, ngộ nhỡ tôi mời rất keo kiệt thì làm sao bây giờ?” Cô ngồi trên xe hỏi anh, không biết quyết định muốn mời anh ăn cái gì, cô không biết khẩu vị của anh.

“Tôi rất thoải mái trong việc chọn đồ ăn.” Anh cũng không kén ăn.

“Chúng ta đi ăn sủi cảo ở quán Dục Tiểu.” Cô nghĩ đến một quán mở rất muộn bán sủi cảo - quán Dục Tiểu.

“Ừ, đừng đi thế nào?” Anh không có ý kiến.

“Đi thẳng rồi rẽ phải, lại đi thẳng, tôi rất nhớ đường này, tôi ở gần đây.” Cô chỉ đường cho anh.

“Ồ.” Anh cũng muốn biết cô đang ở đâu. Chỗ ở chắc cũng không tốt đâu! Anh không muốn cô ở tại nơi quá tệ...

Anh thu lại tâm trạng, không ngờ suýt chút nữa suy nghĩ không lý trí, anh chưa bao giờ không kiềm chế được chính mình, cũng không tin cô có khả năng chi phối anh.

Không, anh tuyệt đối không để người khác chi phối.

Hai mươi phút sau, bọn họ đến quán nhỏ, sau khi hai người cùng nhau ăn uống no nê, cô thanh toán tiền, đi ra ngoài quán cùng anh.

“Tôi đi về trước, tôi ở nhà trọ trong ngõ nhỏ gần đây, anh lái xe từ từ thôi!” Cô nói rồi chỉ vào ngõ tối.

Cổ Húc Uy nhìn ngõ tối một cái, không cần nghĩ ngợi nói: “Đã muộn, tôi đưa cô về.”

Miêu Khả Vân thụ sủng nhược kinh (được yêu thương mà lo sợ) nói: “Không cần làm phiền anh, tôi có thể tự mình đi về.”

“Vừa ăn no xong, coi như là đi dạo, đi thôi!” Anh lấy lý do hợp lý cho mình, cũng không phải chịu sự chi phối của cô, mà là có ý tốt đưa cô về nhà.

Cô thấy anh kiên quyết, cũng không từ chối ý tốt, để cho anh đi cùng trong bóng đêm thẫm lạnh, nhịn không được nói: “Thật ra, anh tốt hơn trong tưởng tượng của tôi, anh Cổ.” Cô vẫn để những sự giúp đỡ của anh trong lòng, cũng biết được là mình rất may mắn.

“Thật à? Vậy tại sao cô không gọi thẳng tên của tôi?” Cổ Húc Uy thẳng thắn nói, cho phép cô không cần gọi anh giống người khác như là anh Cổ hay ông chủ.

“A...” Cô rất kinh ngạc, tuy rằng cô không bài xích, nhưng nếu bị diễn viên khác nghe được, chỉ sợ lại đầy lời ra tiếng vào.

Anh không có “yêu cầu khác” với cô, anh là người đàn ông tốt.

Vừa rồi lúc đang luyện tập diễn, cô thuận miệng hỏi anh, anh thật sự không có yêu cầu gì khác với cô sao? Anh chắc chắn không biết đó là chuyện đáy lòng cô vẫn muốn hỏi.

Mà cô càng tiếp xúc anh, càng cảm thấy không nên nghi ngờ anh. Anh tốt như vậy, cô lại nghi ngờ anh, đó là chuyện không tốt!

“Cái gì?” Cổ Húc Uy hỏi bằng giọng lạnh nhạt.

“Nếu tôi trực tiếp gọi tên anh, bị người khác nghe được thì sẽ gây ra nhiều lời ra tiếng vào.”

“Hả? Lời ra tiếng vào cái gì?” Anh muốn nghe xem.

“Anh chọn tôi như vậy, diễn viên quay phim, diễn viên khác cũng nghi ngờ lúc đó tôi với anh... có mờ ám.”

Anh lơ đãng cười: “Chỉ sợ như thế thôi?”

Cô vốn có điều kiêng dè, nhưng sau khi nói ra, trái lại không buồn phiền nữa.

“Không sao, quan hệ chúng ta rất trong sáng, không có gì phải sợ.”

“Vậy là tốt rồi.” Anh không tỏ vẻ gì, lại càng thấy rõ nội tâm bản thân, câu nói “trong sáng” của cô làm đáy lòng anh kích động mạnh.

Anh thật sự đã bị cô chi phối.

“Tới nơi ở của tôi rồi.” Cô chỉ vào gian nhà trọ cũ kỹ.

“Cô ở đây?” Anh ngược mắt lên xem, trong lòng rất không hài lòng.

“Tôi đi vào đây.”

“Vào đi!” Anh nói.

“Tạm biệt, Cổ Húc Uy.” Cô vẫy tay, tinh nghịch kêu tên anh.

“Tạm biệt.” Anh nở nụ cười, nhìn chăm chú cô đi vào trong nhà trọ, lại theo đường cũ lái xe về.

Cô chạy lên lầu, bật đèn lên, tim đập nhanh nhìn bóng dáng anh rời đi qua cửa sổ, mặt của cô nóng lên.

Bốn phía yên tĩnh, cô nghe rất rõ tiếng tim mình đập rất nhanh, chuyện bí mật này chôn ở trong tim, tình yêu với anh như nước lũ bao phủ cô, cô có thể tạm thời kìm nén, nhưng cô không ngăn cản được cảm nhận của trái tim

Nếu anh là một người bình thường giống cô thì thật tốt, anh không chỉ là nhà sản xuất lớn, mà hẳn còn xuất thân từ nhà giàu có gia thế hiển hách, hưởng hò có khi anh đã có bạn gái.

Cô vẫn là nên làm việc cho tốt, cũng đừng nghĩ nhiều. Cô kiên quyết kéo mình về hiện thực, rời khỏi chỗ cửa sổ, nhưng bóng dáng anh vẫn còn trong tâm trí, cô không có cách nào làm bóng dáng anh biến mất.

Cổ Húc Uy một mình đi trên phố tối tăm, không thể tưởng tượng ra lúc này Miêu Khả Vân đang ở trong nhà trọ vừa cũ vừa ẩm ướt.

Cô nên chuyển đi chỗ khác, cô là một ngôi sao tương lai, anh không muốn cô gặp rủi ro, anh giúp cô tìm việc, tìm địa điểm thích hợp để cô chuyển nhà.

Anh nhận ra chính mình thật giống “gà mẹ”, cho tới bây giờ anh không nhiệt tình với ai như thế, anh lại không có mục đích gì chỉ nghĩ muốn tốt với cô.

Anh thật sự không có mục đích gì sao?

Anh ấn chìa khóa vào ổ trên ô tô, mở cửa xe, ngồi vào trong xe, lái xe về nhà.

Anh cũng rất muốn tìm được đáp án.

Chương 10

Suốt một tuần vừa rồi, Miêu Khả Vân không gặp lại Cổ Húc Uy.

Cô diễn rất tốt, ngay cả đạo diễn bình thường thích mắng chửi người khác cũng khen cô: “Diễn rất tốt!”

Cô rất hi vọng Cổ Húc Uy nhìn thấy biểu hiện của cô, nhưng vẫn chưa thấy anh xuất hiện.

“Miêu Khả Vân, kết thúc công việc, tối hôm nay cô có muốn đến nhà sản xuất xem lại, biên tập phim không?” Đạo diễn David mời Miêu Khả Vân.

“Cổ Húc Uy sẽ tới sao?” Miêu Khả Vân nhanh miệng, không nhin được hỏi David.

“Cổ Húc Uy là để cho cô gọi sao? Làm sao cô có thể gọi lưu loát như vậy?” David nhìn cô hỏi, mặc dù diễn xuất của cô rất tốt nhưng anh chưa xem cô là ngôi sao lớn, muốn làm ngôi sao lớn trước tiên phải thông qua thử thách của khán giả.

Ngộ nhỡ “Vũ nương” này không được hoan nghênh, anh không thể thay đổi cách nhìn với cô.

“Tôi nói là... anh Cổ.” Miêu Khả Vân đổi lại cách xưng hô, cô một lòng muốn biết anh có thể đến hay không, cô rất để ý phản ứng của anh sau khi xem.

“Đương nhiên sẽ đến, anh ta luôn luôn muốn tặng bóc cô.” David trêu chọc, công việc đã kết thúc nên rời đi.

Miêu Khả Vân không để ý David nói móc, cô đang vui mừng vì có thể nhìn thấy Cổ Húc Uy.

Cô nhanh chóng tháo trang sức, chờ buổi tối đến.

Tám giờ tối, Miêu Khả Vân đến công ty, lén lút chiếu phim trong phòng, nhưng người vẫn đông nghịt.

Màn hình lớn đang chiếu cảnh cô diễn tình cảm mãnh liệt nóng bỏng cùng diễn viên nam, diễn viên nam ôm cô, cúi đầu hôn môi cô...

Cô phát hiện ra Cổ Húc Uy, anh đang ngồi vị trí đầu, cô nhẹ nhàng bước đến phía trước, thấy anh nói câu gì nhìn về màn hình, vẻ mặt rất nghiêm túc.

Hình như anh không hài lòng với diễn xuất của cô, cô lo lắng ngồi vào vị trí khuất nhất, hi vọng có cơ hội để hỏi ý kiến của anh.

Bỗng nhiên, anh thấp giọng nói với David mấy câu, đứng dậy từ chỗ ngồi, đi ra khỏi rạp chiếu phim.

Miêu Khả Vân yên lặng đứng dậy, không làm cho người khác chú ý, đuổi theo, thấy anh đi vào trong công ty, cô do dự đứng ở hành lang, không biết nên hay không nên quấy rầy hắn.

Cô rất muốn nghe ý kiến của anh, có lẽ là cô... nhớ anh, muốn gặp anh? Chắc là cả hai!

Nhưng cô cũng biểu hiện rất rõ ràng, vẫn trở lại trong phòng chờ chiếu phim, nói không chừng cô vẫn có cơ hội nhìn thấy anh. Cô kiểm chế mình, trở lại phòng chiếu phim, ngồi xuống đợi.

Cổ Húc Uy đi vào phòng làm việc của mình, trước khi rời khỏi phòng chiếu phim, cảm xúc của anh mất khống chế. Hành động của Miêu Khả Vân quá thật, chỉ là nhìn thấy cô và diễn viên nam diễn tình cảm mãnh liệt, anh đã khó chịu

đến nỗi hít thở không thông, từ đáy lòng anh một ngọn lửa không tên không hề báo trước thiêu cháy anh.

Anh không thể tưởng tượng được trong đời thực cô đã từng cùng người khác thân mật như thế hay không, không thể không nghi ngờ vì sao cô diễn với diễn viên nam kia thật sự đến vậy.

Nhưng nội dung bộ phim này là do anh viết, anh cũng cho rằng cô là người thích hợp nhất làm nhân vật nữ chính, chẳng qua cô làm theo ý của anh mà biểu diễn, sao anh lại tức chứ? Làm sao anh có thể trộn sự thật và diễn để nói chứ?

Anh đẩy cửa sổ ra, đi ra ban công, đốt một điếu thuốc, lắng đọng tâm tình của mình.

Thật ra từ tuần trước tới nay, anh buộc mình không xuất hiện, không gặp cô, anh cho là mình khoảng không để nhận rõ nội tâm của chính mình có ý gì với cô.

Bây giờ anh biết rõ sự thay đổi trong lòng mình, cô ấy đã cướp được tim của anh, anh rất ích kỷ đến nỗi muốn có được sự quyến rũ động lòng người của cô, dường như phát điên không thể chịu đựng được bất cứ người đàn ông nào ôm cô, hôn môi cô, anh không bao giờ có thể dùng lý trí để đối xử với cô nữa.

Yêu một người không phải là chuyện lý trí có thể giải thích, bất kể cô diễn trong hay diễn ngoài, anh đều yêu thích.

Cốc cốc.

Ngoài văn phòng có người đang gõ cửa, là ai có gan dám quấy rầy anh trong lúc này?

“Vào đi.” Anh không kiên nhẫn nói.

“Húc Uy, phim có chiếu nữa không? Mọi người đều chờ anh đánh giá.” Đạo diễn đi vào hỏi anh.

“Ừ!” Cổ Húc Uy thu lại tâm trạng, tắt thuốc, cùng David rời khỏi văn phòng, đi đến phòng chiếu phim.

Đèn trong phòng chiếu phim đã sáng lên, một phòng đầy người, ánh mắt của anh lập tức tập trung trên người Miêu Khả Vân, nhưng cô lại vừa nói vừa cười với diễn viên nam, mãi cho đến khi diễn viên nam nhìn thấy anh, bảo với cô, cô mới nhìn về phía anh.

Ánh mắt của anh lạnh lẽo nhìn chằm chằm vào khuôn mặt tươi cười của anh ta, khuôn mặt tuấn tú càng lạnh hơn, không cho phép cô cười rục rờ như vậy với người khác.

Anh đi vào tuyên bố ngay tại chỗ: “Tất cả làm theo kế hoạch quay phim ban đầu, nhưng từ giờ trở đi tình cảm của nhân vật nữ chính mãnh liệt diễn thế là được, mọi người tiếp tục cố gắng, có thể giải tán.”

Nói hết lời Cổ Húc Uy xoay người rời đi, tươi cười trên mặt Miêu Khả Vân âm đạm đi, vì sao nhìn anh trông tức giận thế?

Cô mất kiên nhẫn muốn đuổi theo anh, nhưng David nhanh hơn cô, đuổi theo anh đi ra, cô đành phải dừng bước.

Miêu Khả Vân nghe thấy David hỏi Cổ Húc Uy: “Húc Uy, anh không hài lòng diễn xuất của Miêu Khả Vân sao? Vì sao muốn cắt vai diễn của cô ấy?”

“Không phải không hài lòng, làm theo lời tôi nói là được.” Cổ Húc Uy trả lời nhưng giọng nói của anh không giống như đang vừa lòng.

Một nữ diễn viên đi qua người cô, cố ý lấy khuỷu tay đụng vào cô: “Thật lạ! Cô ta có đặc quyền gì? Ông chủ lại cắt vai diễn cho cô ta.”

Miêu Khả Vân ngoảnh đầu nhìn lại, chống lại ánh mắt thù địch của hai nữ diễn viên, dường như bọn họ không sợ cô nghe thấy, lại còn cố ý châm chọc: “Ông chủ thật tốt với cô ta!”

Bọn họ đi ra ngoài, sắc mặt Miêu Khả Vân tái nhợt đứng ở đó, bỗng nhiên không có dũng khí đi tìm Cổ Húc Uy hỏi cho rõ ràng.

Dần dần tất cả mọi người trong phòng chiếu phim đi hết, cô vẫn bất lực đứng đó.

“Khả Vân, tôi muốn tắt đèn, cô vẫn phải ở lại chỗ này sao?” Một cô trợ lý hỏi cô.

Cô lắc đầu, đi ra ngoài, đi qua văn phòng của Cổ Húc Uy, cửa đóng chặt, cô không biết anh có muốn thấy cô hay không? Cô không để ý ánh mắt của người ngoài, kiên trì gõ cửa phòng làm việc của anh.

Hơn nửa ngày không có ai lên tiếng trả lời, cô to gan mở cửa, bên trong đèn đã sớm tắt, anh đi rồi. Cô thất vọng đến nỗi trái tim co lại đau đớn, cho dù cô diễn không tốt thì anh cũng nên gặp mặt chỉ ra chỗ sai của cô, nói cho cô chỗ nào phải cải thiện, vì sao cắt vai diễn của cô một cách không minh bạch như vậy?

Cô đã nghĩ anh xem cô là bạn bè, bây giờ xem ra không phải như vậy.

Anh vẫn là ông chủ tự cho mình là chủ nhìn tất cả, là cô đứng dưới mái hiên. Cô đóng cửa phòng làm việc, buồn bã xuống dưới lầu gọi xe đi về nhà trọ, tình cảm đơn thuần bị che kín bởi một lớp bụi.

Chương 11

Buổi Chiều

Diền trên giường một hồi, Miêu Khả Vân để lưng trần, trên người quấn chăn màu trắng, gọi cảm mê người, đang diễn cùng một diễn viên nam khác.

Những vị trí trọng điểm trên người cô đều dùng các biện pháp bảo vệ, chặn đơn màu trắng cũng dùng băng dính cố định, không có nguy hiểm, bởi vì chuyện tối hôm qua, cô thề sẽ trình diễn tốt.

Ánh sáng của ngọn đèn cần giảm xuống, thợ trang điểm lại trang điểm cho cô.

“Tốt lắm.” Người trang điểm cầm gương cho cô xem, cô cầm gương nhìn mặt của mình, đột nhiên từ trong gương nhìn thấy Cổ Húc Uy, anh ngồi trên đài cao ở vị trí giám sát nhìn cô... Không, cô không chắc chắn là anh nhìn cô, khoảng cách hơi xa, hẳn là anh nhìn toàn bộ trường quay!

Nhưng cô chắc chắn anh đến đây, cô cũng không quay đầu chào hỏi anh, cũng không biết vì sao lòng cô muốn thoả mái mỗi khi đối mặt với anh, cô giả vờ muốn giữ một khoảng cách với anh, cô buộc nhiệt tình trong lòng mình nguội đi.

Cô không phải bạn của anh, cô chính là diễn viên anh dùng tiền mời đến, cô nhận rõ bản thân, không thể sinh ra ảo tưởng lần nữa, sẽ khổ bản thân mình!

Cô đưa gương trả lại cho người hóa trang, đi tới vị trí đã định, nhân vật nam chính cũng đi tới chỗ đã định. David kêu một tiếng, bắt đầu diễn.

Cảnh này là Vũ nương thật lòng yêu một người đàn ông tốt, cô không báo thù, cô muốn lấy tất cả tình yêu cho người đó.

“Không cần đi.” Cô nhẹ nhàng rúc vào lòng ngực trần của nhân vật nam chính, cánh tay ngọc ôm lấy thắt lưng anh ta, mềm mại yêu cầu.

“Sao anh bỏ đi được?” Bàn tay của nhân vật nam chính xoa nhẹ trên lưng cô, miệng dịu dàng nói, môi của hai người gần như chạm vào nhau.

“Em nói là... cả đời cũng không rời bỏ em.” Cô nói ra tấm lòng mong muốn gả cho anh ta.

“Anh sẽ không bỏ rơi em, chúng ta kết hôn, ngày mai theo anh về gặp cha mẹ anh.”

“Nếu họ không thích em thì làm sao bây giờ?”

“Họ sẽ rất thích em, yêu quý em, giống như anh yêu em vậy.” Nhân vật nam chính cười với cô, nhiệt tình ôm lấy cô đi về phía giường lớn, nhìn cô, hôn môi cô...

Toàn bộ máy quay di chuyển tới gần, quay hai người âu yếm. Miêu Khả Vân nằm trên giường vừa đúng góc độ có thể nhìn thấy đài cao, dường như cô nhìn thấy Cổ Húc Uy đang lờm cô, cô nhắm hai mắt, vẫn có thể cảm thấy ánh mắt giống như sấm sét của anh phóng tới.

Cô cong hai chân kẹp lấy thân thể nam chính, lấy hai tay ôm anh ta, cố ý thể hiện thật nóng bỏng, cô cũng không hiểu vì sao cô muốn diễn như vậy, cô đang muốn kích thích cái gì? Rõ ràng Cổ Húc Uy nói diễn tình cảm mãnh liệt là được, cô làm như anh nói.

Nhân vật nam chính cởi chăn đơn trên người cô...

David hô cắt, khen một câu: “Diễn rất khá.”

Nhân vật nam chính lùi lại, Miêu Khả Vân cũng đứng dậy, yên lặng nhìn về phía đài cao, quả nhiên là Cổ Húc Uy đang trừng mắt nhìn cô, con người đen lóe ánh chớp giống như tức giận.

Anh đang tức giận cô sao? Thật không có đạo lý, cũng chẳng biết tại sao, cô vẫn rất cố gắng diễn vai Vũ nương thật tốt. Cô đi vào phòng thay quần áo.

Cả buổi chiều cô phát hiện anh đều ở trường quay, nhưng anh chưa từng xuống dưới chào hỏi bất kì ai, ngồi trên đài cao giống pho tượng nghiêm nghị không thể xâm phạm.

Mà anh càng xụ mặt, cô càng diễn nhiệt tình hơn, cô chuyển dời cảm xúc vào trong việc diễn xuất, nếu không cô sẽ điên mất, cô không hiểu hẳn bị làm sao.

Buổi tối, kết thúc diễn, Miêu Khả Vân thay quần áo xong đi ra khỏi phòng thay quần áo thì cô phát hiện lúc đó Cổ Húc Uy không có trên đài cao. Theo bản năng cô nhìn về phía trường quay, anh không ở dưới.

Cảm giác mất mát và hoang mang cứ chiếm giữ lòng của cô, cô cùng rời đi với diễn viên khác, nhưng bên ngoài trời mưa, Cổ Húc Uy đang đứng ở dưới lán che mưa, nói chuyện cùng David.

Bọn họ cùng quay đầu nhìn cô, Miêu Khả Vân nhìn về phía Cổ Húc Uy, con người đen lạnh lẽo của anh. Cô không lên tiếng muốn hỏi rõ anh.

“Khả Vân, anh đưa em về có được không?” Đúng lúc này, nam diễn viên chính đi đến bên người Miêu Khả Vân, che ô cho cô, thẳng thắn hỏi cô.

Miêu Khả Vân nhìn về phía nam chính, tên của anh ta là Dương Chính Hạo, là một người đẹp trai, cô diễn không thiếu cảnh tình cảm mãnh liệt với anh ta, nhưng cho tới bây giờ cô không có cảm giác gì đặc biệt với anh ta, trừ Cổ Húc Uy, cho dù là ai cũng không có thể thấp lên từng đóm lửa trong lòng cô.

Cô rất cảm ơn ý tốt của anh ta, cũng không muốn ngồi xe của anh ta, nhưng đối mặt với sự coi thường của Cổ Húc Uy, cô lại bướng bỉnh nói với Dương Chính Hạo: “Được.”

Cô muốn chạy trốn Cổ Húc Uy, đi cùng anh ta về phía xe của anh, cùng rời đi.

David phát hiện dường như nam nữ nhân vật chính sống chung với nhau, nhạy bén khẽ động nói với Cổ Húc Uy: “Húc Uy, sao không làm cho nam nữ nhân vật chính diễn giả thành thật để tuyên truyền cho phim?”

“Không cần.” Cổ Húc Uy quả quyết bác bỏ.

“Vì sao? Đây là tuyên truyền tốt mà.” David cảm thấy chuyện này rất có giá trị.

“Rất cũ.” Cổ Húc Uy nói.

“Được rồi tôi đi trước đây.” David không được tán thành, cũng không có cách nào kiên trì, anh ta lái xe rời đi trước.

“Ừ.” Cổ Húc Uy đi trong thẳng về phía xe, anh không cầm ô, mưa rơi trên người anh, trên vai, anh không buồn để ý, trái tim anh ở dưới trời mưa.

Anh khó có thể hình dung được nội tâm mâu thuẫn và phức tạp, thấy Miêu Khả Vân đi về phía Dương Chính Hạo anh rất tức giận, rõ ràng trong lòng cô không có anh.

Nếu anh muốn cô, thật rất đơn giản, cô không thể trốn khỏi anh, nhưng giữ một người con gái có ý nghĩa gì? Không yêu, chinh phục một cái thân xác cũng không có ý nghĩa gì.

Hôm nay anh cho mình thời gian một ngày, anh nhìn cô từ đằng xa, nội tâm của anh như lửa mãnh liệt điên cuồng thiêu đốt, nhìn cô nhiều hơn, yêu nhiều hơn. Thậm chí anh khát vọng chính mình là người đàn ông ôm cô, mà không phải nam nhân vật chính.

Anh ngồi vào trong xe, đóng sầm cửa xe, không chịu đựng nổi việc cô rời đi cùng Dương Chính Hạo, nếu trong lúc đó bọn họ diễn giả thành thật hẳn sẽ phát điên.

Anh khởi động động cơ, đi không có mục đích, mưa đêm cô độc, nhưng anh lại không biết mình nên đi đâu ?

“Có muốn cùng ăn cơm không?” Dương Chính Hạo rất vinh hạnh có thể chở Miêu Khả Vân, nhàn nhã điều khiển chiếc xe chạy nhanh, hỏi cô, anh rất thích bộ dáng mê hoặc người khi diễn của cô. Anh mê muội vì cô, thường mơ mộng có thể thật sự lên giường cùng cô. Đợi hơn nửa ngày, anh không nghe thấy cô trả lời, quay đầu nhìn, cô đang nhìn ra ngoài cửa sổ xe ngẩn người.

“Khả Vân.” Anh gọi cô một tiếng.

“Cái gì?” Miêu Khả Vân lấy lại tinh thần, cô đang ở trên xe của Dương Chính Hạo, tâm lại chạy đi thế nào không biết.

“Có muốn cùng ăn cơm với anh không?”

“Thôi, anh cho tôi xuống ở trạm xe buýt phía trước là được.” Cô mua bánh về nhà ăn là được.

“Xe buýt? Em muốn đợi xe buýt?” Anh nghĩ rằng cô không phải là muốn buộc sở thích của anh sao?

“Ừ, ngay phía trước.”

“Em là ngôi sao, đi xe công cộng rất giản dị.” Anh ta không có ý dừng xe.

“Tôi là tôi, cho dù là ngôi sao cũng sẽ không thay đổi.” Cô lạnh nhạt nói.

“Ngoài đời em cũng không giống khi diễn lắm.” Anh phát hiện phản ứng của cô không giống anh muốn, một chút cảm giác nhiệt tình cũng không có.

“Diễn cũng chỉ là diễn, sắm vai nhân vật tốt mà thôi. Chẳng lẽ anh không phải như thế sao?”

“Anh... đương nhiên cũng vậy.” Anh xoay chuyển rất cứng, thực tế là ý loạn tình mê với cô, ngoài đời và diễn không phân rõ.

“Lần khác mời anh đi ăn cơm.” Cô chân thành cảm ơn anh chở cô đi.

“Hôm nay không được sao?” Anh muốn giữ cô lại, muốn có một đêm đẹp với cô.

“Tôi còn có việc.” Tâm tình cô không tốt, trầm nghĩ về nhà.

“Được rồi vậy lần khác.” Dương Chính Hạo rất tiếc, cô không thú vị như tưởng tượng của anh.

Anh chạy xe đến chỗ bến xe buýt, hỏi cô: “Có cần ô hay không?”

Cô lắc đầu: “Mưa không lớn, cảm ơn anh đã chở tôi đi một đoạn đường.” Cô xuống xe đi vào trong màn mưa mênh mông.

Anh ta không ở lại lâu, lái xe đi đến quán ăn đêm tìm việc vui.

Miêu Khả Vân đi trên đường, đi qua một số nhà hàng, đến chỗ rẽ vào cửa hàng bánh ngọt, đây cửa mùi cà phê cùng mùi bánh bay ra, đây là tiệm cà phê nổi tiếng cũng bán bánh.

Cô cầm khay chọn bánh, mỗi loại đều rất mới mẻ trông rất ngon, cô cũng không biết muốn ăn cái gì? Cô kẹp một chiếc bánh bỏ lên khay, bỗng nhiên nghe thấy âm thanh quen thuộc.

“Cho một ly cà phê Mỹ.”

“Có cho thêm đường và sữa không?” Nhân viên cửa hàng hỏi.

“Không cần.”

“Dùng ngay hay là mang về?”

“Dùng ngay.”

“Tám mươi đồng, cảm ơn.”

Chương 12

Cô quay đầu, thấy ngay Cổ Húc Uy tại quầy cà phê, anh đưa lưng về phía cô, trên tay cầm một quyển tạp chí ô tô.

Anh hẳn là không phát hiện ra cô! Cô nên trốn anh hay là thả nhiên qua trả tiền?

Lúc cô phân vân không biết làm sao, có hai nữ sinh mua bánh thấy cô, kinh ngạc kêu: “Oa! Cô là diễn viên Miêu Khả Vân sao?”

Mọi người trong quán đều nhìn về phía cô, Cổ Húc Uy cũng chậm rãi xoay người, nhìn cô.

“Các bạn... nhận làm người.” Về mặt Miêu Khả Vân cứng ngắc, ngại ngùng nói, không thừa nhận.

“À, cô thật xinh đẹp, trông rất giống ngôi sao!” Hai nữ sinh ngượng ngùng cười, đi lấy bánh.

Miêu Khả Vân đã không còn biện pháp trốn, cô không thể không trực tiếp đối mặt với Cổ Húc Uy, cô nhìn về phía anh, anh đang nhìn chăm chăm chế nhạo cô.

Cô gian nan đi qua tính tiền, không biết nói với anh cái gì cho phải, không nghĩ tới anh mở miệng trước: “Có cần một ly cà phê không?”

Cô không thể tưởng tượng nổi ngẩng đầu lên nhìn anh, không phải anh đang giận cô sao? Không phải một câu cũng không muốn nói với cô sao? Sao lại đột nhiên có lòng tốt? Tâm tình của anh như thay đổi thời tiết?

“Anh mời?”

“Tôi mời.”

“Được.”

Cổ Húc Uy giúp cô gọi cốc cà phê, nhận bánh trên tay cô, nói với nhân viên cửa hàng: “Tính tiền.”

Anh rất bất ngờ khi phát hiện ra cô cũng ở đây, anh đến gần nhà sách mua tạp chí xe rồi vòng vào tiệm cà phê, vốn là muốn im lặng uống cà phê, xem tạp chí ô tô giết thời gian, cũng không nghĩ tới người phụ nữ quanh quẩn trong lòng anh lại ở trong này.

Thẳng thắn nói, anh thấy cô đi một mình, trong lòng bỗng nhiên sáng tỏ thông suốt.

“Có muốn mua bánh hay không?” Nhân viên cửa hàng hỏi hai người.

Cổ Húc Uy nhìn về phía Miêu Khả Vân, muốn cô quyết định.

“Có, tôi trả tiền bánh này là được.” Miêu Khả Vân đứng bên cạnh anh nói.

Anh không để ý cô, thanh toán tiền. Nhân viên cửa hàng cho bánh vào trong hộp giấy, bê hai cốc cà phê.

“Cô muốn ngồi đâu?” Cổ Húc Uy bê khay hỏi Miêu Khả Vân. Cô đột nhiên nghiêm túc không biết làm thế nào, nhưng cô cũng không còn muốn chạy trốn anh nữa, cô nghĩ cùng anh ở một chỗ, cô có nhiều điều muốn nói với anh.

“Chỗ đó còn trống.” Cô chỉ vào vị trí ở góc, hai người đi tới, ngồi xuống.

“Không phải cô đang ở cùng với Dương Chính Hạo sao?” Cổ Húc Uy uống cà phê hỏi cô. Cô nhún vai.

“Có ý gì?”

“Anh ta muốn ăn cơm với tôi, tôi không muốn, nói với anh ta là đã có việc, sau đó xuống xe.”

“Cô có chuyện gì?” Con người đen thâm thúy của anh nhìn cô.

“Không có, chỉ là lấy cơm.” Mặt của cô đỏ lên, không thể không xấu hổ với anh.

“Vì sao không đi ăn cơm với anh ta?”

“Bởi vì... tôi muốn ăn bánh.” Cô cầm bánh trên bàn lên. Anh nở nụ cười.

Cô nhìn khuôn mặt đang cười của anh, nhin không được hỏi anh: “Không phải anh đang giận tôi sao? Vì sao muốn mời tôi uống cà phê?”

Anh giật mình một cái, cô lại cho rằng anh đang giận cô, làm sao anh có thể giận cô? Anh yêu cô, không thể chấp nhận cô thân thiết cũng người khác, anh tức giận, nội tâm xung đột. Nhưng anh không thể giải thích cho cô, vì cô mà anh rơi xuống vực sâu không đáy, anh không có được thuốc giải, đau đớn vô cùng.

“Tôi giận cô khi nào?”

“Ngày hôm qua, hôm nay...” Cô nói xong, hốc mắt đột nhiên phiếm hồng.

Anh nhìn cô thấy trong mắt cô hiện lên sự uất ức, thế này mới thấy hóa ra cô cũng có thể cảm nhận được anh, không chỉ cô có thể ảnh hưởng anh, mà anh cũng có thể ảnh hưởng đến cô.

Đáy lòng anh hiện lên một chút kinh ngạc vui mừng: “Nếu có nói, cũng giận là giận tôi.”

“Chính anh?”

“Đừng hỏi nữa, tôi không có hứng trả lời cô.” Anh cầm bánh cắn một miếng.

“Anh là ông chủ vui mừng như thế nào cũng được.” Mày cô nhú chặt, cắn giận ăn bánh.

“Tôi cũng không nói như vậy.” Anh cười.

“Vậy anh nói thật ra tôi diễn có tốt không?”

“Cô biểu hiện rất tốt.” Rất sinh động, diễn Vũ nương rất sâu sắc, làm cho lòng đố kỵ của anh không thể sửa chữa.

“Vậy... vì sao muốn cắt bớt cảnh tình cảm?” Cô thật sự không nghĩ ra.

“Cho cô thoải mái không tốt sao?” Anh không muốn cho nam diễn viên này được lợi.

“Anh đừng nói đùa.”

“Nếu không cô nghĩ có nguyên nhân khác sao?”

Cô trái lo phải nghĩ, nghiêng đầu nói với anh: “Tôi không nghĩ ra.”

Anh xem xét vẻ mặt buồn rầu của cô, buồn cười nói: “Đó chính là, uống cà phê của cô đi!”

Cô bê cốc cà phê lên, hỏi lại anh một lần: “Thật sự là bởi vì... để cho tôi có thể thoải mái hơn?”

“Thật sự.” Anh cười nói.

“Được rồi.” Cô uống cà phê. Anh đã nói như vậy, cô không tin cũng không còn cách nào: “Anh muốn ngồi đây bao lâu?”

Anh dương dương tự đắc cầm tạp chí. Cô muốn biết ý của anh, anh muốn xem tạp chí, nói như vậy... “Nơi này có cung cấp tạp chí, tôi đi lấy mấy quyển cho anh xem.” Cô phát hiện tiệm cà phê có đồng tạp chí mới phát hành.

“Ừ!”

Cô đứng dậy đi lấy hai quyển tạp chí, trở về ngồi.

Đột nhiên, bầu không khí thoải mái trở lại, tuy rằng hai người chỉ im lặng uống cà phê, xem tạp chí, khoảng cách giữa hai người gần lại.

Nội tâm xung đột của anh dần biến mất, âm thầm vui mừng có thể làm bạn của cô, cô ngay bên cạnh anh, ngay cả bầu không khí cũng trở nên tươi sáng vui vẻ, chân thật vui vẻ.

“Cô sẽ lái xe sao?” Anh hỏi cô.

“Ừ, tôi có bằng lái, nhưng không mua xe.” Cô nói.

“Cô cảm thấy hai xe này, cái nào tốt hơn?” Cổ Húc Uy lấy tạp chí ô tô hỏi cô. Miêu Khả Vân nhìn, hai xe đều là Mercedes Benz mới nhất.

“Tôi không hiểu xe lắm, nhưng nhìn chiếc màu bạc này có vẻ đẹp.” Cô nói. Anh xé tờ kia ra.

“Anh muốn mua loại xe này?” Cô tò mò hỏi anh.

“Ừ.”

“Anh đã có xe.”

“Tôi muốn tặng người khác.”

“Ai?”

“Đến lúc đó cô sẽ biết.” Anh tạm thời không nói.

“Rất bí mật! Anh không phải là muốn làm hoạt động gì chứ?” Cô đoán.

“Nếu như vậy, nói không chừng cô sẽ may mắn là chủ.”

“Tôi tham gia hoạt động trúng thưởng xì phông.” Cô không biết mình có may mắn như vậy có thể trúng một chiếc Mercedes-Benz về nhà.

Anh nhìn cô thú vị, thật ra anh muốn mua tặng cô, như vậy cô không cần đi nhờ xe người khác, anh sẽ tìm lý do tốt nhất để đưa cho cô, mà cô không thể từ chối.

Cô là nhân vật nữ chính tốt nhất của anh, cung chiều cô... là đặc quyền của anh.

Cô bê cà phê lên uống, cô cũng không để ý hoạt động đó, có thể yên bình ở chung với anh giống như bạn bè nói chuyện phiếm, là cô đã cảm thấy rất tốt.

Cô hy vọng có thể giữ gìn chuyện tốt đẹp này, không còn nghi ngờ vô căn cứ và hồi hộp.

Cô sẽ để anh ở nơi quan trọng nhất trong lòng.